

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

05 august 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte - Ursache Petru,

Judecători - Timofti Vladimir și Alerguș Constantin,

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie, și de către inculpatul Socolov Vadim, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Orhei din 15 octombrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Socolov Vadim Alexandru, născut la 14 martie 1974, originar și domiciliat în or. Orhei, str. Levanevski 1 (str. Eliberării 240);

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 02.06.2014 – 15.10.2014 (prima instanță);
2. 13.11.2014- 15.01.2015 (instanța de apel);
3. 15.06.2015- 05.08.2015 (instanța de recurs ordinar).

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Orhei din 15 octombrie 2014, Socolov Vadim a fost condamnat în baza art. 326 alin. (2) lit. d) Cod penal la amendă în mărime de 4000 unități convenționale.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond constată că, la 23 aprilie 2014 între Sandu Pavel și Socolov Vadim s-a iscat un conflict în rezultatul căruia de către Socolov Vadim a fost chemată poliția din Inspectoratul de Poliție Orhei. La fața locului s-au prezentat colaboratorii de poliție Scripnic Marin și Rusu Iurie care l-au escortat pe Sandu Pavel la Inspectoratul de Poliție Orhei și de la care au luat explicații, ulterior eliberându-l.

Apoi, la data de 24 aprilie 2014 Socolov Vadim, aflându-se în nemijlocita apropiere a sediului Inspectoratului de Poliție Orhei, i-a comunicat lui Sandu Pavel că acesta urmează să-i transmită suma de 6000 lei, pentru ca el să vorbească cu anumite persoane din cadrul Inspectoratului de Poliție Orhei pe care el îi cunoaște, pentru a nu fi pornită careva cauză penală în privința lui

Sandu Pavel pentru violare de domiciliu. După aceasta dînsii s-au despărțit, iar în perioada 24 aprilie 2014 – 06 mai 2014 Socolov Vadim l-a telefonat de cîteva ori pe Sandu Pavel, fără însă ca aceștia să poarte careva discuții.

Ulterior, la 06 mai 2014 Sandu Pavel din nou a fost invitat la Inspectoratul de Poliție Orhei la colaboratorul de poliție Rusu Iurie. În același timp la Inspectoratul de Poliție Orhei a fost invitat și Socolov Vadim.

Socolov Vadim s-a apropiat la Inspectoratul de Poliție Orhei în aproximativ 10 minute. La solicitarea lui Rusu Iurie de a nu discuta condițiile de împăcare între ei în biroul său de serviciu, Socolov Vadim a ieșit cu Sandu Pavel în curtea Inspectoratului de Poliție respectiv, unde Socolov Vadim în mod insistent a solicitat ca ultimul să îi numească ce sumă de bani și cînd poate acesta să o transmită către Socolov Vadim, asigurîndu-1 că el va apela la careva persoane din Inspectoratul de Poliție Orhei și că va fi încetată precăutarea cazului în privința lui Sandu Pavel.

Din motivul, că Sandu Pavel i-a comunicat că nu dispune suma de bani în mărime de 6000 lei, Socolov Vadim a acceptat ca la data de 07 mai 2014 să îi fie transmisă doar suma de 3000 lei.

Apoi, urmărind realizarea intențiilor sale infracționale pînă la capăt, Socolov Vadim s-a întîlnit repetat la 08 mai 2014 cu Sandu Pavel în Inspectoratul de Poliție Orhei unde în biroul de serviciu al lui Rusu Iurie, Socolov Vadim și Sandu Pavel au confirmat că s-au împăcat și au semnat toate actele puse la dispoziție în vederea finisării precăutării cazului contravențional intentat pe numele lui Sandu Pavel.

Ulterior acestor circumstanțe, întru realizarea acelorași intenții, Socolov Vadim s-a deplasat împreună cu Sandu Pavel la automobilul primului de model WV Passat cu n/î ORBF 852 parcat în nemijlocita apropiere a IP Orhei, unde Sandu Pavel a transmis, iar Socolov Vadim a primit suma de 3000 lei, și anume 15 bancnote cu nominalul de 200 lei cu seriile și numerele: G.0001 nr.709446, G.0004 nr.472024, G.0005 nr.608791, G.0011 nr.585279, G.0015 nr.676315, G.0029 nr.450002, G.0032 nr.780427, G.0048 nr.585631, G.0050 nr.747183, G.0056 nr.366937, G.0058 nr.687767, G.0047 nr.839841, G.0086 nr.091 122, G.0094 nr.301066, G.0102 nr.350734, bani care, după ce au fost numărați, Socolov Vadim a indicat lui Sandu Pavel să îi lase în automobil.

După primirea banilor, Socolov Vadim a fost prins în flagrant delict de către angajații CNA.

La fel, a fost stabilit, că de către colaboratorul de poliție Rusu Iurie a fost sistată la 07 mai 2014 precăutarea cazului contravențional în privința lui Sandu Pavel din motivul împăcării părților.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul Socolov V. să fie condamnat în baza art. 326 alin. (2) lit. d) Cod penal la 4 ani 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, invocând blîndețea pedepsei aplicate. Totodată, a menționat că conform datelor ce caracterizează inculpatul, acesta nu are un loc de muncă pe teritoriul RM și deci, nu are un venit stabil care ar acoperi îndatoririle lui privitoare la întreținerea, educarea, lecuirea persoanelor aflate la întreținere, precum și în scopul satisfacerii acestei creanțe față de stat. Mai mult, inculpatul a atentat la relațiile sociale privind buna desfășurare a activității de serviciu, precum și cele cu privire la cinstea, corectitudinea și probitatea funcționarilor, ca o condiție necesară a îndeplinirii îndatoririlor și a activității autorităților și instituțiilor publice. Prin urmare, mărimea sancțiunii pecuniare stabilite pentru inculpat de 4000 u.c. (echivalentul a 80000 lei) nu ar avea careva caracter de educație în privința acestuia, nefiind totodată această sancțiune proporțională faptelor prejudiciabile comise de către el. Concomitent, a indicat că la stabilirea categoriei pedepsei, instanța de fond trebuia să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, adică în cazul dat inculpatul cu intenție a comis o infracțiune gravă, o infracțiune conexă celor de corupție, iar pentru a restabili echitatea socială acesta urmează a fi sancționat penal cu pedeapsă mai aspră decît cea stabilită de prima instanță.

3.1. În apelul declarat de către avocatul Chirtoacă Tudor în numele inculpatului Socolov Vadim s-a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că instanța de fond a dat o apreciere incorectă probelor, ce în rezultat a adus la calificarea greșită a acțiunilor inculpatului Socolov V. La fel, consideră că prima instanță calificînd acțiunile inculpatului în baza art. 326 alin. (2) lit. d) Cod penal, nu a luat în considerație la ce a fost îndreptată intenția lui și faptele reale ale cauzei. De asemenea, a mai menționat că nu este clar de ce instanța la examinarea acestei cauze a luat în vedere numai probele prezentate de acuzare, însă nu s-a luat în vedere și declarațiile martorilor, precum și ale inculpatului Socolov Vadim. La fel, a indicat, că nu s-a ținut cont de faptul că Socolov Vadim a încercat să

comunică colaboratorilor CNA și să le explice că între el și Sandu Pavel a fost semnată o cerere de împăcare, unde ambii au declarat că n-au pretenții unul față de altul, iar suma dată a fost benevol transmisă de către Sandu Pavel pentru achitarea lucrătorilor, care vor lichida prejudiciul cauzat, și anume repararea porții deteriorate de către Sandu Pavel, precum și pentru tratament, deoarece a fost bătut de Sandu Pavel, însă aceștia nici nu au vrut să-l asculte.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, cu menținerea sentinței atacate.

În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut, că instanța de fond prin cumulul probelor administrate corect a constatat, că prin acțiunile sale Socolov Vadim a comis infracțiunea prevăzută la art. 326 alin. (2) lit. d) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă echitabilă.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, prin care, indicând temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia în partea stabilirii pedepsei, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceasta latură, din motiv că la adoptarea deciziei instanța de apel n-a individualizat în mod echitabil pedeapsa, ignorând criteriile prevăzute de art. 75 Cod penal. Totodată, consideră eronată invocarea de către instanța de apel a unor circumstanțe atenuante ale cauzei cum ar fi că se caracterizează pozitiv, anterior nu a fost condamnat, este căsătorit, are la întreținere doi copii minori, este neangajat în câmpul muncii, motive care au stat la baza aplicării pedepsei sub formă de amendă. Concomitent, a mai invocat că pedeapsa stabilită inculpatului este prea blândă, datorită pericolului social sporit al infracțiunii comise de către acesta, dat fiind faptul că în ultima perioadă de timp, se atestă o creștere tot mai mare a infracțiunilor de corupție și a celor conexe, însă instanța nu a ținut cont de scopul pedepsei penale care primordial trebuie să restabilească echitatea socială și să prevină săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului cât și a altor persoane, iar pedeapsa cu amendă va duce la încurajarea pe viitor a comiterii infracțiunilor similare și de către alte persoane. În același timp, conform datelor caracteristice ale lui Socolov Vadim, acesta nu are careva loc de muncă pe teritoriul RM și deci, nu are un venit stabil care ar acoperi îndatoririle lui privitoare la întreținerea, educarea persoanelor aflate la întreținere precum și în scopul satisfacerii acestei creanțe față de stat. Mai mult, inculpatul a atentat la relațiile

sociale privind buna desfășurare a activității de serviciu, precum și cele cu privire la cinstea, corectitudinea și probitatea funcționarilor, ca o condiție necesară a îndeplinirii îndatoririlor și a activității autorităților și instituțiilor publice. Prin urmare, mărimea sancțiunii pecuniare stabilite pentru inculpat de 4000 u.c. (echivalentul a 80000 lei) nu ar avea careva caracter de educație în privința acestuia, nefiind totodată această sancțiune proporțională faptelor prejudiciabile comise de către el.

5.1. În recursul ordinar declarat de către inculpatul Socolov Vadim, indicându-se temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, se solicită casarea hotărârilor judecătorești, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe motivul lipsei în acțiunile sale a elementelor infracțiunii incriminate, invocând că atât instanța de fond, cât și instanța de apel au dat o apreciere incorectă probelor anexate la materialele cauzei, ceea ce în rezultat a dus la o calificare greșită a acțiunilor sale. În continuare a menționat că, vinovăția sa de comiterea infracțiunii incriminate nu a fost dovedită, iar unica probă pe care s-a bazat acuzarea sunt declarațiile lui Sandu Pavel, fiind ignorate declarațiile atât ale martorilor, cât și ale inculpatului. Consideră că, instanțele de judecată nu au intrat în esența cauzei date și nu au dat o apreciere corectă probelor examinate în ședințele judiciare, iar la baza hotărârilor judecătorești stau doar înscenări și provocări efectuate de către organe de drept și anume de către CNA. Acest fapt este demonstrat și prin ordonanța privind refuzul în pornirea urmăririi penale din 10 iulie 2014, în care se indică că au fost depuse cereri de împăcare, invocând că nu sunt careva pretenții reciproce, fapt ce demonstrează încă o dată că declarațiile sale corespund adevărului. La fel, a mai relatat că instanța de apel nu s-a expus asupra ordonanței privind refuzul în pornirea urmăririi penale din 10 iulie 2014. Temei de refuz în pornirea urmăririi penale a servit cererea de împăcare, iar din dispozitivul ordonanței date rezultă că Sandu Pavel i-a achitat banii în scopul repărării pagubei morale și materiale, astfel, acești bani nu puteau fi destinați pentru colaboratorii de poliție.

5.2. Inculpatul Socolov Vadim a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către procuror, invocând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

6. Verificînd argumentele recursurilor în raport cu actele cauzei, Colegiul penal consideră, că acestea urmează a fi declarate inadmisibile, din următoarele considerente.

6.1. Referitor la recursul ordinar declarat de către procuror.

Potrivit prevederilor alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală.

Din conținutul recursului declarat de către procuror rezultă, că recurentul indică temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale - temei care nu și-a găsit confirmarea în instanța de recurs.

În acest sens, Colegiul penal invocă că potrivit prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrîngere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și respectiv la rîndul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cît și a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvîrșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvîrșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blîndă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Astfel, instanța de recurs constată, că infracțiunea săvîrșită de către inculpatul Socolov Vadim este prevăzută de art. 326 alin. (2) Cod penal (red. 23.12.2013, în vigoare din 25.02.2014) și se pedepsește cu amendă de la 3000 la 4000 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani.

În viziunea Colegiului penal, instanța de apel corect a conchis, reieșind din circumstanțele și materialele cauzei, că prima instanță a ținut cont pe deplin de principiile de aplicare a pedepsei, prevăzute de art. 61 Cod penal, de criteriile generale de individualizare a pedepsei, stipulate în art. 75 Cod penal, de toate circumstanțele cauzei, care agravează sau atenuază răspunderea, de persoana inculpatului, de faptul că inculpatul a comis pentru prima dată o infracțiune, de influența pedepsei asupra corectării și reeducării acestuia, infracțiunea comisă face parte din categoria celor grave, numindu-i corect o pedeapsă echitabilă sub formă de amendă, care nu contravine principiului umanismului, care prevede că Legea penală nu urmărește scopul de a cauza suferințe fizice și psihice sau de a leza demnitatea omului.

În acest context, Colegiul penal reține, că instanța de apel corect a statuat, că pentru restabilirea echității sociale, corectarea și reeducarea inculpatului Socolov V. este necesară pedeapsa cu amendă, fără izolarea acestuia de societate, iar argumentul procurorului referitor la stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare este disproporțională în raport cu circumstanțele cauzei, inclusiv personalitatea inculpatului, care se caracterizează pozitiv la locul de trai, este căsătorit, are la întreținere doi copii minori, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, mai mult, achitarea amenzii în sumă de 80 000 lei deja constituie un mijloc de corectare și reeducare a inculpatului.

Prin urmare, Colegiul penal concluzionează, că instanța de apel a pronunțat o decizie legală, întemeiată și motivată, corect apreciind că instanța de fond i-a stabilit inculpatului Socolov V. o pedeapsă echitabilă, fiind realizate scopurile pedepsei, contribuind la reeducarea inculpatului, la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, iar argumentele invocate de recurent nu sînt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, ce ar permite implicarea instanței de recurs în sensul rejudecării hotărîrii adoptate pe caz și potrivit legii se impune soluția inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

6.2. Referitor la recursul ordinar declarat de către inculpatul Socolov Vadim.

Drept temei pentru recurs, inculpatul Socolov V. a indicat prevederile art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, care prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului în cazul în care nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

De asemenea, Colegiul reține că în recursul declarat este criticată aprecierea de către instanța de apel a probelor administrate pe caz, însă argumentul invocat nu este prevăzut de lege ca temei pentru a judeca cauza în ordine de recurs.

Aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond și de apel și nu poate constitui temei pentru recurs, cu excepția cazurilor când instanțele menționate, la aprecierea probelor au admis încălcarea anumitor prevederi ale legii procesuale penale, ce a condiționat comiterea unor erori grave de drept, iar dezacordul unei părți cu aprecierea probelor de către instanțe nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărâri de condamnare sau de achitare.

Concomitent, Colegiul penal menționează, că sub aspectul situației „neîntrunire a elementelor infracțiunii” se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

În opinia Colegiului penal, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinenței și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată, cât ale apărării atât și ale acuzării, și anume: declarațiile martorului Sandu Pavel; procesul-verbal de audiere a martorului Sandu Pavel; procesul-verbal din 07.04.2014 de cercetare a CD-R de model BARGES ridicat de la Sandu Pavel prin procesul-verbal de ridicare din 06.05.2014; procesul-verbal de audiere a martorului Sandu P. din 09.05.2014; procesul-verbal de confruntare între Rusu Iurie Fiodor și Sandu Pavel din 28.05.2014; procesele-verbale de confruntare dintre Scripnic Marin, Sandu Pavel și Rusu Iurie din 28.05.2014; procesul-verbal privind efectuarea măsurilor speciale de investigație: urmărirea vizuală și controlul transmiterii banilor din 08.05.2014; procesul-verbal privind consemnarea măsurilor speciale de investigație din 09.05.2014 - documentarea cu ajutorul metodelor și mijloacelor tehnice, cu anexă a stenogramelor convorbirilor purtate de Sandu Pavel, Socolov Vadim și Rusu Iurie; procesul-verbal de perchezitie din 08.05.2014 prin care de la Socolov Vadim a fost ridicată suma de 3000 lei; procesele-verbale de cercetare din

26.05.2014, 23.05.2014; raportul de expertiză nr. 122 din 07.05.2014; procesul-verbal de ridicare a CD-ului de la Sandu Pavel, procesele verbale de percheziție în birourile de serviciu ale lui Rusu Iurie și Scripcnic Marin - fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția lui Socolov Vadim, privind săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin. (2) Cod penal, să fie întemeiată și legală.

Neîntemeiat, Colegiul penal consideră și argumentul recurentului, precum că unica probă pe care s-a bazat acuzarea sunt declarațiile lui Sandu Pavel, fiind ignorate declarațiile atât ale martorilor, cât și ale inculpatului, din motiv că la baza hotărârii de condamnare au stat nu doar declarațiile martorului Sandu Pavel, ci și cumulum de probe enumerate mai sus, acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în cadrul cercetării judecătorești, care au dovedit incontestabil că anume inculpatul Socolov V. a comis infracțiunea prevăzută de art. 326 alin. (2) Cod penal.

Instanța de recurs ordinar nu poate reține nici argumentul recurentului, că la baza hotărârilor judecătorești stau doar înscenări și provocări efectuate de către organele de drept și anume de către CNA, din motiv că poartă un caracter declarativ, nefiind confirmat prin careva probe concludente și pertinente.

Esențiale, în acest sens, Colegiul penal consideră și concluziile instanței de apel, și anume că „ pretinderea sumelor bănești de către Socolov V. de la Sandu P. a avut loc pînă la adoptarea deciziei pe caz de către colaboratorii de poliție al Inspectoratului de Poliție Orhei și deci, infracțiunea s-a consumat din momentul pretinderii acestor sume de bani. Astfel, indiferent de faptul dacă cunoștea sau nu Socolov V. de faptul că a fost adoptată de către colaboratorii de poliție o soluție pe caz, faptele infracționale săvârșite de acesta se încadrează în prevederile art. 326 alin. (2) lit. d) Cod penal, deoarece soluția adoptată pe caz este anume aceea, pentru care Socolov V. a pretins mijloace bănești, indiferent de faptul dacă a reușit sau nu ultimul să exercite influența promisă în acest sens”.

Referitor la neexpunerea instanței de apel asupra ordonanței privind refuzul în pornirea urmăririi penale din 10 iulie 2014 (Vol. II, f.d. 71), Colegiul penal enunță că această ordonanță nu poate răsturna concluzia privind vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate, deoarece este adoptată în baza plîngerii lui Socolov Vadim de a-l atrage la răspundere pe Sandu Pavel, constatîndu-se că lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii

de huliganism, precum lipsește și plîngerea victimei în cazul preinsei acțiuni de violare de domiciliu.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea acestuia, de vreme ce vina lui în comiterea infracțiunii imputate este dovedită prin cumulul de probe nominalizate în hotărîrile judecătorești, fiind apreciată de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare.

Totodată, motivele invocate de recurent au fost verificate minuțios în instanța de apel și actele cauzei dovedesc legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au dus la respingerea apelului declarat de către avocatul Chirtoacă Tudor în numele inculpatului. Careva motive relevante în susținerea argumentelor invocate recurentul instanței de recurs nu a prezentat.

Reieșind din cele enunțate, Colegiul penal conchide că, instanța de apel a adoptat o hotărîre legală și întemeiată, astfel se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de către inculpatul Socolov Vadim, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Gavriliță Vitalie, și de către inculpatul Socolov Vadim, împotriva sentinței Judecătoriei Orhei din 15 octombrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 ianuarie 2015, în cauza penală privindu-1 pe **Socolov Vadim Alexandru**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 august 2015.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Timofti Vladimir

Alerguș Constantin

Copia corespunde originalului

Judecător

Timofti Vladimir